

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 880/2022
14.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Бате Цветковића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА—адвоката Радомира Пешића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву Кв.бр.14/22 од 21.04.2022.године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.399/22 од 06.07.2022.године, у седници већа одржаној дана 14. септембра 2022. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА—адвоката Радомира Пешића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву Кв.бр.14/22 од 21.04.2022.године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.399/22 од 06.07.2022.године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кв.бр.14/22 од 21.04.2022.године, преиначене су у погледу одлуке о казни правноснажне пресуде и то пресуда Вишег суда у Краљеву К.бр.37/16 од 16.03.2018.године, објављена дана 23.03.2018.године и преиначена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.907/18 од 06.и 07.12.2018.године, којом је окривљени АА оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело давање мита из члана 368. став 1. у вези члана 61. КЗ и продужено кривично дело кријумчарење из члана 230. став 1. у вези члана 61. КЗ и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и десет месеци, као и пресуда Основног суда у Рашки К.бр.118/18 од 18.06.2021.године, којом је окривљени АА оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и одређено да ће се иста извршити у просторијама у којима окривљени станује без примене мере електронског надзора, након чега је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и осам месеци.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.399/22 од 06.07.2022.године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Вишег суда у Краљеву Кв.бр.14/22 од 21.04.2022.године је потврђена.

Против наведених пресуда, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА—адвокат Радомир Пешић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) у вези члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине пресуду Вишег суда у Краљеву Кв.бр.14/22 од 21.04.2022.године и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је, након испитивања поднетог захтева за заштиту законитости у смислу одредби члана 487. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је, након оцене навода изнетих у захтеву браниоца окривљеног, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА—адвоката Радомира Пешића је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да је судија Биљана Николић учествовала у доношењу побијане пресуде Вишег суда у Краљеву Кв.бр.14/22 од 21.04.2022.године а да је требала бити изузета. Наиме, према наводима захтева, учествовање судије Биљане Николић у доношењу метирорних одлука Вишег суда у Краљеву Кв.бр.217/17 од 13.10.2017.године, као члана већа и Куо.бр. 6/22 од 10.03.2022.године, као председника већа, у којима је окривљени био АА, представљају разлог за њено изузеће од одлучивања у пресуди којом је према окривљеном извршено изрицање јединствене казне затвора, јер њено учествовање у доношењу тих одлука изазива сумњу у њену непристрасност и објективност, због тога што је судија Биљана Николић учествујући у доношењу наведених одлука имала изражени став о постојању оправдане сумње да је окривљени извршио кривична дела за која му се суди, те је код судије формирано предубеђење таквог квалитета да представља нарушавање претпоставке непристрасности, због чега је судија Биљана Николић на основу члана 37. ЗКП морала бити изузета од судијске дужности приликом доношења побијане првостепене пресуде. На овај начин, подносилац захтева указује на битну повреду одредбе из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, одредбом члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП прописано је да ова битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је на главном претресу учествовао

судија или судија поротник који се морао изузети. Одредбом члана 37. став 1. ЗКП прописани су разлози за обавезно изузеће судије, који не обухватају наведену процесну улогу судије као разлог за његово обавезно изузеће. Међутим, у појединим ситуацијама вишеструких процесних улога судије може се појавити сумња у непристрасност судије која је таквог квалитета да захтева његово изузеће од судијске дужности приликом доношења одлуке о кривици окривљеног за извршено кривично дело, што значи да постојање наведене битне повреде одредаба кривичног поступка у сваком конкретном случају представља фактичко питање.

Примењујући наведено на конкретан случај, Врховни касациони суд налази да би се уопште могло ценити питање непристрасности судије и тиме разлога за његово изузеће, неопходно је да је тај судија одлучивао о кривици окривљеног за кривично дело, што у конкретној ситуацији није случај, јер се у побијаној првостепеној одлуци судија у чију се непристрасност сумња, уопште није ни изјашњавала о кривици окривљеног већ о постојању услова за примену процесних одредби о изрицању јединствене казне затвора из члана 552. став 1. тачка 1) ЗКП у вези чл. 60. и 62. КЗ. Поред тога, ни у одлукама на које се бранилац позива, а у чијем доношењу је учествовала, судија Биљана Николић се није изјашњавала о кривици окривљеног, с обзиром да је решењем Вишег суда у Краљеву Кв.бр.217/17 од 13.10.2017. године прихваћено новчано јемство као обезбеђење да окривљени до краја кривичног поступка неће избегавати да дође на главни претрес и одлучено да се окривљеном укине притвор, док је решењем Вишег суда у Краљеву Куо. бр. 6/22 од 10.03.2022.године одлучено о усвајању молбе окривљеног АА за пуштање на условни отпуст са издржавања казне затвора која му је изречена правноснажном пресудом Вишег суда у Краљеву К.бр.37/16 од 16.03.2018.године.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП у вези члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА–адвоката Радомира Пешића, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

**Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**